

JOSEP ROVIROSA OLIVÉ, secretari general de la Fundació Consell de la Informació de Catalunya,

CERTIFICA: Que en relació a l'expedient de tramitació ordinària núm. 9/2025 els membres del Consell de la Informació de Catalunya van adoptar per unanimitat en reunió ordinària de data 6 d'octubre de 2025 el següent acord, segons la documentació de l'expedient:

Expedient núm. 9/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat per la Cap del Departament de Mitjans de Comunicació de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat al considerar que el mitjà digital [Teleolesa.com](https://www.teleolesa.com) hauria vulnerat els criteris 1 i 2 del Codi Deontològic, però també d'altres, en una sèrie d'informacions que descriu abastament. Com a conseqüència de tot el que exposa, l'escrit de queixa demana al CIC *“un pronunciament sobre si el portal Teleolesa.com, d'acord amb els paràmetres deontològics, pot ser considerat un mitjà de comunicació o estariem parlant del que s'anomenen ‘pseudomitjans’”*.

ANTECEDENTS

La queixa és extensa. Detalla cinc casos de pràctiques professionals de Teleolesa que podrien ser contràries a l'ètica periodística recollida al Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya. També són molt extenses les al·legacions presentades pel mitjà, en les quals es fan constants referència a la legislació espanyola i europea i al Codi Deontològic.

A efectes de major claredat, el ponent d'aquest expedient proposa tractar els cinc casos per separat i en una conclusió final abordar la qüestió sobre mitjans i pseudomitjans. El motiu d'aquesta excepció és clarificar cada cas i intentar exposar per separat els arguments de la queixa i les al·legacions del mitjà. Tant l'escrit de queixa com el d'al·legacions aporten quantitat de documentació (converses de WhatsApp, correus electrònics, documents amb acusacions mútues...). Es fa difícil fer-ne un resum excessivament sintètic, sense que es perdin els matisos de l'expedient. La ponència s'ha fet amb voluntat de síntesi, però atesa l'extensió de les acusacions i de la pròpia defensa, aquest document té una dimensió més gran del que és habitual en les resolucions del CIC

En l'estudi dels cinc casos es remetrà al que diu la queixa de la Sra. A.C. i el que aporten les al·legacions, signades per A. Retamero i M. Navarro, membres de la junta directiva de Teleolesa. Per fer més clara l'exposició i separar els fets denunciats de l'opinió del CIC, s'assenyalarà amb lletra romana totes les parts que fan referència a la posició d'aquest Consell i, per tant, a la seva resolució. La lletra de pal servirà per exposar la queixa i les respostes del mitjà.

CAS 1: L'alcalde d'Olesa implicat en la gestió d'una fundació acusada de malversar diners públics

El primer punt de la queixa es basa en [una informació](#) sobre la detenció per presumpte desviació de diners públics de tres ciutadans que treballaven per a una fundació dedicada a

proporcionar ocupació a persones amb discapacitat a l'àrea Nord del Baix Llobregat. Pel seus càrrecs, els alcaldes de les cinc poblacions de l'àrea, Abrera, Collbató, Esparreguera, Olesa de Montserrat i Sant Esteve Sesrovires, formen part del Patronat d'aquesta entitat, anomenada Fundació per a la Inclusió Laboral (FIL).

La queixa fa referència a les fonts de la notícia i al titular amb el qual Teleolesa la va presentar. Pel que fa a les fonts, la senyora C. diu que el portal de televisió local va fer servir la informació publicada pel diari El Periódico, únic mitjà que n'havia informat prèviament i que s'havia posat en contacte amb els ajuntaments d'Olesa i d'Esparreguera per contrastar la notícia. Teleolesa, per contra, no va contactar amb l'Ajuntament per contrastar la informació o per donar opció a que exposés la pròpia versió dels fets.

Pel que fa al titular, Teleolesa va presentar la notícia així: ***“L'Alcalde d'Olesa implicat en la gestió d'una fundació acusada de malversar diners públics”***. La Cap del Departament de Mitjans de l'Ajuntament va demanar una rectificació del titular perquè “em sembla injustificable”, resulta “totalment capciós” i “pretén insinuar una implicació de l'Alcalde en els fets investigats”.

Inicialment, el mitjà no va rectificar i va respondre dient que el titular “era escrupolosament correcte i es basava en fets reals i contrastats” i que “el terme ‘implicat en la gestió’ reflecteix amb total exactitud la seva posició i responsabilitat dins l'entitat”. Posteriorment, però, Teleolesa va canviar el titular per aquest altre: ***“L'alcalde d'Olesa, membre del patronat d'una fundació investigada per malversació”***.

Segons la queixa, el canvi es va produir després que l'Ajuntament fes arribar al mitjà “captures de comentaris a xarxes rebutjant també el titular”. Teleolesa, tot i mantenir la precisió del terme “implicat” va justificar el canvi perquè “algunes persones podien mal interpretar-lo i atribuir-li interpretacions errònies de culpabilitat, allunyant-se del significat estricte i literal de ‘participar en la gestió’ cosa que en cap cas teníem previst”.

En les al·legacions presentades davant el CIC, Teleolesa manté la correcció del primer titular, atès que “el terme ‘implicat’ no implica culpabilitat, sinó una relació factual amb els fets investigats”. I, alhora, aclareix que el canvi de titular “demostra el compromís de Teleolesa amb el criteri 3 del Codi Deontològic (rectificar informacions incorrectes amb promptitud), tot i que el titular original era veraç i no requeria rectificació”. En el seu escrit, el mitjà no comparteix l'opinió de que el titular pretenia desacreditar l'Alcalde, perquè “l'article es basava en fets documentats i no emetia judicis de valor”.

Contràriament, la queixa creu vulnerats els Criteris 1 i 2 del Codi Deontològic que insten a informar de manera acurada i precisa, el primer, i a evitar perjudicis per informacions sense prou fonament, el segon.

El Criteri primer demana al professional del periodisme “acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible”. El portal de televisió olesà fa un tractament correcte de la informació. Des del primer paràgraf, el lector sap que el fet noticiable és la detenció de tres persones vinculades a la Fundació i que cap dels detinguts ostenta càrrecs públics. No és fins al cinquè paràgraf on apareix la única menció a l'Alcalde:

“Per a Olesa de Montserrat, aquesta situació resulta especialment rellevant, ja que l'alcalde forma part del patronat de la fundació”.

Ningú no pot negar la responsabilitat última dels patrons en l'activitat d'una fundació. Però utilitzar el verb implicar per establir una relació entre la investigació policial i el càrrec de Patró de l'Alcalde pot portar a molts equívocs. El titular força el relat més enllà de la notícia i sembla establir una relació directe entre la primera autoritat local i els fets investigats. Val la pena recordar que a les primeres línies de la notícia es deixa clar que “cap dels detinguts ostenta càrrecs públics” i que en cap moment s'aprofundeix en la “implicació” anunciada al titular.

Cal dir que, per més que el mitjà sostingui en les al·legacions que el terme “implicat” no comporta cap sentit de culpabilitat, això no és cert. L'escrit de Teleolesa s'empara, textualment en una “definició del diccionari de l'IEC: Implicar: fer que algú o alguna cosa quedi englobat o relacionat amb un assumpte”. Però aquesta definició no és la que està disponible al [diccionari en línia de l'Institut d'Estudis Catalans \(IEC\)](#) que, en primera accepció, defineix així el verb implicar: “Contenir com a conseqüència, com a inferència natural”. I en segona accepció: “Involucrar, comprometre, (algú) en un afer, especialment delictuós”. Amb aquest significat de relació delictuosa sembla clar que el titular té un biaix que no s'ajusta als fets que exposa la notícia i que pot donar a entendre una presumpte culpabilitat de l'Alcalde de la qual la notícia no n'informa.

A instàncies de l'Ajuntament i després dels comentaris a les xarxes, el mitjà va decidir canviar el titular anul·lant el terme “implicat”. En les al·legacions llegim que “malgrat la correcció del titular, Teleolesa, en un gest de bona fe, va modificar el titular” i que aquest fet “demostra el compromís de Teleolesa amb el criteri 3 del Codi Deontològic (rectificar informacions incorrectes amb promptitud), tot i que el titular original era veraç i no requeria rectificació”. El nou titular -que és el que segueix disponible actualment- és el que ja s'ha citat amb anterioritat: “L'alcalde d'Olesa, membre del patronat d'una fundació investigada per malversació”.

El CIC valora el canvi, perquè el primer titular no informava de manera ni acurada ni precisa i podia causar perjudicis a la figura de l'Alcalde en tant que el terme implicat es podia interpretar com de presumpta culpabilitat. Però no entén la referència al Criteri tercer del Codi quan Teleolesa sosté la correcció del primer titular. Es va canviar només per bona fe o per complir amb el Codi Deontològic? Si va ser per una qüestió deontològica, seria més lògic acceptar l'error ja que el Criteri esmentat demana “esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies.

Ja hem dit que el titular primer era erroni, i que per tant vulnerava el Criteri primer del Codi. I també el Criteri segon que insta a no usar “expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades”. La presumpta culpabilitat que despenia el verb “imputat” l'entenem con una dada imprecisa que pot provocar danys o descrèdit.

CAS 2: L'alcalde cobra el triple que tots els regidors del PSC junts

El segon cas que planteja la queixa fa referència a la crònica titulada ["9 milions per a sous: l'alcalde cobra el triple que tots els regidors del PSC junts"](#). El subtítol informa de que "A Olesa de Montserrat, el departament de comunicació cobra més del doble en salaris que el de salut pública i el de benestar social".

La queixa incideix tant el contingut com en la imatge que il·lustra la crònica. En aquesta imatge es veu l'Alcalde en un despatx i s'ha substituït el fons propi de la foto per una espècie de pluja de bitllets d'euro de tots els colors o valors facials.

Sobre aquest punt, el Departament de Comunicació municipal considera que la imatge vulnera l'Annex A del Codi Deontològic, que no permet manipulacions "que suposin alteració de la informació visual registrada originalment per l'objectiu de la càmera". En aquest punt, el Codi especifica amb claredat que no es pot "afegir, eliminar, desplaçar o modificar qualsevol element de la imatge original". L'Annex A del Codi fa una excepció en l'àmbit de la foto-il·lustració on legitima "l'alteració d'imatges sense cap altre límit que la responsabilitat de l'autor/a" però estableix "l'obligació d'informar, adientment, al lector del tipus d'alteració practicada".

Teleolesa al·lega que "la imatge de l'alcalde amb un fons de bitllets" s'emmarca precisament en aquest àmbit de la foto-il·lustració. El mitjà reconeix que "tot i que l'article no especificava explícitament la manipulació, l'autoria de la imatge ("Jordi Parent/Ajuntament d'Olesa") i la seva naturalesa il·lustrativa eren evidents, donat el context satíric del fons". Accepta "que hauria pogut ser més explícit en aquest punt" i tot i que es compromet a "millorar aquesta pràctica" sosté que la imatge no altera la veracitat de la informació ni lesiona la dignitat de l'alcalde, ja que "es tracta d'una representació simbòlica, no d'una falsificació".

Donant per bona l'opció de que es tracta d'una foto-il·lustració, com defensa el mitjà, estaríem davant d'una estratègia d'espectacularització de la informació, en la línia del que escriu Pepe Baeza, un dels pocs autors que ha tractat acadèmicament el valor de les foto-il·lustracions, quan enumera els seus usos tòpics: "El tercer uso tópico detectado comparte la espectacularización como estrategia pero aplicada a aquellos contenidos de prensa que explotan miedos, angustias e inseguridades colectivas bajo la apariencia de divulgación y servicio" (1).

Mes endavant tornarem al tema de convertir en espectacle el fotoperiodisme. Però analitzem, primerament, si com a foto-il·lustració la manipulació de la imatge s'ajusta o no al Codi. El mateix mitjà reconeix que hauria pogut ser més explícit en la informació sobre l'alteració de la foto. Però és que no n'és gens d'explícit. L'únic text que fa referència a l'autoria de la imatge apareix a sota de la fotografia, a la dreta, a mode de signatura: Jordi Parent / Ajuntament d'Olesa. I no hi ha cap referència a la substitució del fons per la pluja de bitllets. Per tant Teleolesa ni informa de l'alteració de la imatge, tal com prescriu el Codi, ni té en compte els límits que pot exigir l'autor/a de la foto. A. Retamero i M. Navarro s'emparen en la perícia dels lectors ja que la "naturalesa il·lustrativa de la foto era evident".

Ningú no desestima la intel·ligència ni les habilitats dels lectors, però no és ètic recórrer a l'astúcia de la ciutadania per saltar-se les recomanacions del Codi Deontològic. Aquesta argúcia, l'excusa de que la gent sap distingir, està molt estesa entre els mitjans que fan passar publireportatges per informació. El CIC l'ha denunciat en moltes de les seves resolucions. I creiem que l'argument tampoc és vàlid aplicat a l'Annex A del Codi Deontològic.

Pel que fa al contingut, la queixa fa referència a la relació que el periodista estableix entre varies dades salarials de l'Ajuntament. A. C. no qüestiona les dades però sí la interpretació esbiaixada que en fa la crònica o que se'n pot derivar.

La tesi de la crònica és la següent: els sous dels càrrecs electes de l'Ajuntament no es corresponen amb la proporcionalitat de les urnes. El periodista posa de relleu que "l'anàlisi creuat entre les retribucions totals per partit polític i els resultats electorals revela un desequilibri significatiu en la distribució econòmica". I és en aquest context on apareix el paràgraf que justifica el títol de la crònica: "Particularment cridaner és el cas de l'alcalde, pertanyent a ERC (tercera força política amb un 17,96% dels vots), que amb una retribució individual de 56.935,92 € supera amb escreix el total de tots els regidors del PSC junts. Aquest fet adquireix encara més rellevància si considerem que ERC va obtenir 8,44 punts percentuals menys de vots que el PSC".

En l'escrit d'al·legacions el mitjà defensa que "el titular és objectivament cert, ja que la retribució de l'alcalde (56.935,92 €) supera tres vegades la suma de les retribucions dels regidors del PSC (23.415,67 €)". I aclareix que "l'objectiu de l'article era destacar una disparitat objectiva, no fer una anàlisi exhaustiva de l'estructura salarial municipal, que és pública i accessible al portal de transparència de l'Ajuntament de l'Administració Pública Catalana".

Analitzada la informació i les al·legacions, el Consell considera que assenyalar aquesta disparitat objectiva no té sentit. Els governs municipals no són el fruit d'una representació proporcional dels resultats electorals, sinó el producte dels pactes entre diferents grups per establir una majoria de govern. El conjunt del consistori respecta la proporcionalitat de les urnes, però l'equip de govern (i per tant l'alcalde) no necessàriament pertany al grup més votat. Les retribucions solen anar aparellades a la responsabilitat dels càrrecs i a les hores de dedicació. No al percentatge de vots.

El periodista té el dret a escutar les dades i investigar totes les possibles irregularitats. Però té l'obligació de ser honest i explicar els objectius de la seva recerca. Quin és l'objectiu de relacionar el sou de l'Alcalde amb el què cobren els regidors del grup de l'oposició? Quin sentit té comparar proporcionalment el sou de l'Alcalde amb els vots del partit al qual pertany? Hi ha alguna llei o reglament municipal que fixi les remuneracions dels càrrecs electes seguint aquesta proporció?

La crònica no ho explica. Només diu, a mode de conclusió, en l'últim paràgraf, que "la distribució econòmica entre els representants electes sembla seguir una lògica que no s'alinea amb els resultats de les urnes. Les dades mostren com ERC, des de l'alcaldia, i el Bloc Olesà, com a soci de govern, concentren la major part de les retribucions dels càrrecs

electes (232.358,11 € en total), mentre que el PSC, tot i ser la força més votada, rep una assignació econòmica significativament inferior”.

Sense dir-ho de forma explícita, aquesta conclusió sembla qüestionar la legitimitat del govern municipal o, si més no, deix la porta oberta a que la ciutadania sospiti que les assignacions salarials són irregulars. I això entronca amb l'espectacularització del fotoperiodisme: la pluja d'euros darrera la figura de l'Alcalde avala aquesta sospita. No es diu res, però s'insinua tot.

Aquesta es una pràctica que té un nom; desinformació. És fruit d'un periodisme populista que s'allunya del que demana el Criteri primer del Codi, “informar de manera acurada i precisa”. Usem el terme populista amb el significat que [el diccionari de l'IEC](#) dona a la paraula populista: “aprofitament demagògic de les aspiracions del poble per a obtenir un benefici.”

Aquesta pràctica tampoc s'adiu amb el que exigeix el Criteri tercer: “esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies”. Informar d'una “disparitat objectiva” fruit d'una comparativa sense lògica política ni raó explícita és el que en llenguatge popular en diríem “barrejar pomes amb peres” i no respon a un criteri informatiu rigorós. Afavorir les escletxes per on es filtra el dubte i la insinuació genera en la consciència del ciutadà més sospites que certeses. I aquesta pràctica, com hem dit, obre les portes a la desinformació.

Així mateix, al no oferir a l'Ajuntament la possibilitat de donar la seva versió, vulnera el Criteri segon del Codi que exigeix al periodista posar-se “en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta”.

Aquest punt és aplicable també a una altre comparativa entre els salaris dels departaments de Comunicació, Salut pública i Benestar Social, feta a la mateixa crònica i de la qual Teleolesa en va fer un story al seu compte d'Instagram. La queixa posa l'èmfasi en que la Salut pública s'il·lustra amb la foto d'un centre mèdic, que pot donar a entendre que l'atenció primària depèn de l'ajuntament, i lamenta que el periodista no expliqui quins són els serveis que presta cada departament i no s'hagi posat en contacte amb l'Ajuntament perquè en fes les pròpies valoracions.

En la seva defensa, Teleolesa argumenta que la peça en qüestió es va publicar a la secció de Cròniques i que aquest és un gènere on hi ha “elements narratius i d'opinió”. Per la seva claredat, val la pena transcriure íntegre el paràgraf de l'escrit d'al·legacions:

Distinció entre informació i opinió: L'article, publicat a la secció "Cròniques", combina dades objectives amb anàlisi crítica, una pràctica habitual en el gènere de la crònica periodística. A Espanya, considerem crònica la narració d'una notícia en la qual s'incorporen certs elements de valoració i interpretatius, encara que aquests sempre tenen un caràcter secundari respecte als elements estrictament informatius. A Teleolesa, identifiquem clarament els articles que presenten més elements narratius i d'opinió respecte als purament objectius, etiquetant-los com a "Cròniques" al nostre portal web. En aquest article, frases com "particularment cridaner" reflecteixen una interpretació legítima de les dades, clarament identificable com a opinió i no com a informació factual. El Codi Deontològic no prohibeix l'opinió, sempre que estigui diferenciada de la informació, com ocorre en aquest cas.

Certament, la crònica és un gènere informatiu híbrid que permet un estil més lliure i menys subjecte a l'asèpsia narrativa dels gèneres purament informatius. Lorenzo Gomis, un dels autors més citats quan es tracta de definir els gèneres periodístics, escriu: "El cronista signa el relat i participa en l'esdeveniment que conta com a testimoni, no sempre imparcial. El lector accepta que el cronista expliqui també les seves impressions. No és un gènere d'opinió, perquè la seva funció és informar. Fer saber allò que ha passat, però el relat traspua el tarannà del cronista". I més endavant, el mateix autor, que va ser catedràtic de periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, diu el següent: "El cronista traspasa indegudament la frontera dels gèneres quan es converteix en comentarista. El lector ho nota i no és estrany que manifesti la seva contrarietat. El que és propi del cronista és la bona informació, la varietat de fonts sempre que sigui necessari, la impressió clara de l'entès, exposada amb destresa i finor". (2)

En el mateix sentit, un altre autor clàssic, Gonzalo Martín Vivaldi, defineix així l'essència de la crònica: "Lo característico de la verdadera crónica es la valoración del hecho al tiempo que se va narrando. El cronista, al relatar algo, nos da su versión del suceso; pone en su narración un tinte personal". Però, igual que Gomis, matisa més endavant que el que ha de prevaldre són els fets: "Sería imperdonable desvirtuar los hechos, deformar la realidad para servir a unos intereses determinados. Una cosa es el personal enfoque del suceso, la apreciación personal del cronista, y otra muy distinta la deformación intencionada de la verdad". (3)

Al ser un gènere híbrid, on la informació està trufada amb comentaris personals, aportacions de context i valoracions crítiques, és difícil establir una línia que separi allò que és purament informatiu del que podria ser una opinió del cronista. Els dos autors citats, i d'altres que han escrit sobre el tema (4), situen aquesta línia en la veracitat, la subjecció del relat als fets i en no deformar la realitat. I creiem que en el cas analitzat, aquests límits s'han traspassat. Perquè la manipulació de la foto i la comparació d'unes dades usant criteris poc clars com si es tractés de fets objectius denoten un punt de partida partidista més que una voluntat d'informar amb claredat i de fiscalitzar el poder, com defensa Teleolesa en les seves al·legacions.

- (1) *Baeza Gallur, Pepe. Por una función crítica de la fotografía de prensa. Ed. Gustavo Gili; Barcelona, 2001. Pàg. 119.*
- (2) *Gomis Sanahuja, Lorenzo. Teoría dels gèneres periodístics. Ed. Centre d'Investigació de la Comunicació, Barcelona 1989. Pàgs. 148 a 150.*
- (3) *Martín Vivaldi, Gonzalo. Géneros periodísticos. Ed. Paraninf, Madrid 1986. Pàgs. 128 i 133.*
- (4) *Consultar també: Grijelmo, Alex, El estilo del periodista (1997, pàgs. 82-106)*
Bastienier, Miguel Angel. El Blanco Móvil. Curso de periodismo (2001, pàgs. 75-105)
Mayoral, Javier. Redacción periodística. Medios, géneros y formatos (2013, pàgs. 149-174)

CAS 3: La immediatesa del periodisme digital i la distinció entre informació i opinió

El tercer cas torna a fer referència a la possible confusió entre informació i opinió i a la

manera d'entendre la immediatesa en el periodisme digital. La queixa es basa en dues notícies.

LA PRIMERA DE LES DUES NOTÍCIES és un conflicte entre un ciutadà i el club Tir Arc Olesa (TAO). Per una sèrie de circumstàncies, el club no va renovar la condició de soci a un dels seus membres i el seu fill s'ha quedat sense poder practicar aquest esport. Com que l'exsoci creu que la decisió del club no té fonament i atès que el TAO realitza les seves pràctiques a un camp de tir municipal, el ciutadà va enviar una instància d'empara a l'Ajuntament, sense obtenir cap resposta, segons afirma ell mateix. Teleolesa té la notícia i vol informar-ne. Pregunta a través del Departament de mitjans quina és la posició de la regidoria d'esports en aquest conflicte. Fins aquí tot normal. La informació es pot consultar en els següents dos enllaços. Però més important que consultar aquestes versions actualitzades és conèixer la gènesi periodística d'ambdues peces.

<https://www.teleolesa.com/societat/un-vei-denuncia-la-inaccio-de-lajunta,ment-dolesa-davant-un-conflicte-amb-tir-arc-olesa/>

<https://www.teleolesa.com/societat/lajuntament-dolesa-tanca-files-la-resposta-oficial-al-cas-del-tir-arc-olesa/>

L'escrit de queixa reproduceix una llarga conversa mantinguda per WhatsApp entre el periodista Marc Navarro i la Cap de Mitjans de l'Ajuntament. El diàleg revela la metodologia de treball de Teleolesa. El mitjà demana a l'Ajuntament la versió municipal dels fets. I cinc minuts després, Teleolesa publica la notícia amb aquest comentari final: "El silenci posterior de les parts implicades no ha fet sinó afegir més incertesa al cas. Aquest mitjà ha intentat recollir la versió oficial tant de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat com del Tir Arc Olesa per contrastar el fets i obtenir una explicació sobre els motius d'aquesta falta d'acció. Fins al moment de tancar aquesta edició, cap de les dues entitats ha respost a les sol·licituds de declaracions, deixant sense aclarir diversos aspectes clau de la controvèrsia".

Quan la Cap de Mitjans recrimina aquesta actitud, el periodista de Teleolesa manifesta la comprensió i proposa editar el text explicant que "l'Ajuntament no ha tingut temps suficient per oferir una resposta" però que té "predisposició a fer-ho". Justifica el text inicial adduint "la immediatesa de la informació". I explica que "quan l'Ajuntament respongui" actualitzaran la peça "per així oferir el màxim contingut i cobertura possible dels fets". Més endavant amplia la justificació amb aquestes paraules: "La nostra intenció no era mostrar el silenci de l'Ajuntament de manera negativa, sinó simplement informar la població que, fins al moment, no hi ha una resposta oficial. És un fet que serveix per donar context a tota l'audiència". I envia una captura de pantalla amb el text que s'ha afegit per matisar el silenci municipal: "No obstant això, l'Ajuntament ha mostrat la seva predisposició a oferir una resposta, la qual s'espera rebre en els propers dies".

El diàleg per WhatsApp entre el periodista i la Cap de Mitjans és llarg i val la pena ressaltar-ne algun punt més. Escriu el periodista Marc Navarro: "El periodisme digital actual funciona amb una lògica d'immediatesa molt diferent del periodisme tradicional, impulsada per la demanda dels lectors i la gran competència entre mitjans digitals; la nostra metodologia es basa en publicar la informació disponible al moment i anar actualitzant o ampliant amb nous articles a mesura que rebem més dades." Exposa també que "el nostre equip compta amb

formació especialitzada en periodisme digital i actua sempre amb la màxima ètica i responsabilitat periodística”. I acaba amb aquesta afirmació: “comptem amb formació contínua en periodisme d’universitats de gran prestigi que ens permeten entendre de forma profunda els avenços i evolució contínua del periodisme”.

En les posteriors al·legacions, Teleolesa justifica la seva forma de procedir amb arguments semblants als expressats en els missatge de WhatsApp entre el periodista i la Cap de Mitjans de l’ajuntament.

Llegim a les al·legacions: “L’Ajuntament critica que Teleolesa publiqui informació sense esperar resposta. Tanmateix, en el periodisme digital, la immediatesa és essencial, ja que la informació caduca ràpidament en el món en línia. Teleolesa no pot esperar setmanes per obtenir respostes de l’Ajuntament o d’altres parts, ja que això comprometria la rellevància i l’actualitat de la informació. Per això, si no s’obtenen respostes en un termini raonable, Teleolesa publica la informació basada en fonts fiables (denúncies veïnals, documents públics, publicacions a xarxes socials) i, posteriorment, edita l’article o publica un nou article amb la mateixa visibilitat quan es reben les respostes. Aquesta pràctica va ser comunicada clarament a la cap de Comunicació, però l’Ajuntament l’omet deliberadament per suggerir una manca de rigor que no existeix. Aquesta metodologia no vulnera el criteri 1 i està alineada amb l’Annex B del Codi Deontològic, que reconeix la immediatesa com a característica del periodisme digital”.

La queixa no acaba aquí. Quan l’Ajuntament envia per escrit la posició municipal sobre el conflicte, Teleolesa en publica una transcripció que segons C. no s’ajusta a la realitat. Però ja hi arribarem. Analitzem, primer, si s’ha vulnerat l’Annex B (punt 02) del Codi Deontològic que, entre més coses, aclareix que “com en altres mitjans, la immediatesa no és excusa per obviar principis deontològics com el recurs a fonts fiables i la contrastació de les dades”.

El Consell de la Informació considera que a més de seguir els criteris del Codi Deontològic, cal que el periodista tingui un tracte de cortesia i honestedat amb totes les persones amb les que coincideix en l’exercici de la professió. Això no vol dir ni submissió ni tracte de favor ni deixar d’investigar cap assumpte per una discreció malentesa. Però no sembla lògic fer una pregunta i al cap de cinc minuts escriure que no m’han contestat o considerar aquests cinc minuts un temps raonable, com es desprèn del paràgraf de les al·legacions, reproduït més amunt.

Dit això, cal dir sobretot que la immediatesa i la naturalesa pròpia del periodisme a internet no justifiquen “per se” publicar una versió parcial dels fets o no contrastar-la suficientment. És cert que hi ha notícies que es poden publicar amb els fets contrastats només per alguna de les parts, tot esperant completar el relat amb els altres implicats. Però hi ha fórmules més clares i honestes com pot ser explicar al lector que s’està treballant per completar la informació fins a tenir-ne totes les versions. Sense anar més lluny aquesta és la opció escollida en la segona versió, quan Teleolesa explica que “l’Ajuntament ha mostrat la seva predisposició a oferir una resposta”.

A internet el temps del periodisme és lineal i no està subjecte a la periodicitat dels mitjans tradicionals. Per això tenen sentit les actualitzacions conforme es van recopilant més dades.

Però aquesta pràctica no autoritza a confondre la falta momentània de dades contrastades amb el silenci d'una de les parts. En aquest sentit, sorprèn encara més el primer redactat quant diu que “fins al moment de tancar aquesta edició” cap de les parts ha aclarit la seva posició. Aquesta és una fórmula pròpia dels mitjans tradicionals, subjectes a la seqüencialització del temps segons la seva periodicitat, però no ho és dels mitjans digitals on, com hem dit, el temps és lineal.

Entenem, per tant, que en la versió inicial s'han vulnerat el Criteri primer del Codi i l'Annex B punt 02 que tracta de la transparència i el rigor al periodisme a internet.

Finalment, aquest Consell vol fer un apunt sobre una de les frases de la conversa entre el periodista i la cap de mitjans. Diu el periodista: “Contem amb formació contínua en periodisme d'universitats de gran prestigi que ens permeten entendre de forma profunda els avenços i evolució contínua del periodisme”. El CIC respecta profundament el món acadèmic. I hi té una vinculació molt directa perquè cada any, juntament amb el Col·legi de Periodistes, organitza una jornada per conèixer i divulgar totes les recerques universitàries en el camp de l'ètica periodística a les facultats de Comunicació de Catalunya. És per això que, si les pràctiques de Teleolesa estan recolzades en estudis de prestigi, brindem aquest espai de trobada acadèmica per conèixer les recerques que les avalen.

Com ja hem apuntat, aquest cas té una segona part, referida a la transcripció de la resposta on l'Ajuntament fa pública la seva posició. La nota enviada a Teleolesa deia, entre altres coses, que “l'Ajuntament no pot obligar cap entitat, sigui esportiva, cultural, social o educativa a admetre a una persona com a sòcia a no ser que la causa atempti contra un dret fonamental. I per això no pot mediar en el cas”. I més endavant, aclaria que la persona afectada, “en no ser ja soci del Tir Arc Olesa, no pot utilitzar la instal·lació en l'horari de cessió d'ús de l'equipament segons conveni entre l'Ajuntament i l'entitat”. Amb aquesta nota a la mà, Teleolesa informava de que “l'Ajuntament recolza la decisió del TAO de no renovar-li la condició de soci per a la temporada 2024/25, afirmant que, un cop perduda aquesta condició, X (el nom del soci) no té dret a utilitzar les instal·lacions en els horaris assignats al club”.

A.C. es va tornar a queixar, perquè “l'Ajuntament no dona suport a cap decisió del TAO. El que se us ha dit és que no s'hi pot ficar.” I com en les ocasions anteriors, la resposta privada a la Cap de comunicació va ser sostenir la correcció i la veracitat del que havien publicat: “El TAO manifesta que l'ús d'aquest espai públic està restringit als socis, i el comunicat expressa exactament la mateixa posició. Per tant la nostra interpretació inicial era que aquesta coincidència d'arguments sí que evidenciava un suport”. Però malgrat sostenir la suposada veracitat de la notícia, van actualitzar-la per cenyir-se a la nota municipal. I en la segona versió, la que segueix disponible actualment, ja queda més clar que la coincidència és en les conseqüències però no en els arguments: “l'Ajuntament afirma que, un cop perduda la condició de soci, Figueras no té dret a utilitzar les instal·lacions en els horaris assignats al club”.

Igual que en els casos anteriors, dona la impressió que el mitjà força el llenguatge fins a insinuar coses que les paraules no diuen i juga amb una falsa lògica interpretativa per arribar

a conclusions difícils de sostenir. Manté, si cal, el bon criteri de la decisió presa. Però després, sense reconèixer cap error, acaba esmenant amb una falsa condescendència tot allò que les fonts -l'Ajuntament en aquest cas- els recriminen. Això és totalment contrari al que expressa el primer Criteri del Codi: “El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible”.

LA SEGONA POLÈMICA DEL TERCER CAS neix a partir d'una entrevista que Olesa Ràdio, l'emissora municipal, fa a la regidora del Partit Popular a l'Ajuntament d'Olesa, Jessica Fernández. Dies després de l'entrevista, la regidora, en declaracions a Teleolesa, manifesta que l'emissora municipal ha tret de context les seves paraules i les ha manipulat. Amb la intenció de conèixer la versió dels fets de l'emissora municipal, Teleolesa demana a la Cap de Mitjans de l'Ajuntament poder entrevistar algun responsable de la ràdio. El periodista de Teleolesa s'interessa també per la reproducció d'un tall de l'entrevista al compte d'Instagram de l'emissora. Segons la regidora aquest fragment està tret de context i va motivar reaccions “d'altres actors polítics com Ada Agut del Bloc Olesà” que van “catalogar com ignorant” Jessica Fernández.

El Departament de Mitjans de l'Ajuntament va enviar la resposta en el mateix comunicat on aclaria el conflicte del soci del TAO, basada en aquests dos punts: “1, Poden veure i escoltar de manera íntegra la Línia Directe amb la regidora emesa el dia 24 de març al canal de YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=xT53W4otCVE>. I 2, La direcció de l'emissora va contactar amb la regidora del PP arran un comentari que va enviar per missatge privat a l'Instagram d'Olesa Ràdio i li va oferir poder aclarir o puntualitzar algunes de les seves manifestacions, si considerava que no s'havia explicat del tot bé o que hauria volgut expressar algunes manifestacions d'una altre manera. La regidora va refusar aquesta opció.”

L'objecte d'aquesta ponència no és la possible manipulació de l'entrevista a la regidora per part de l'emissora municipal d'Olesa, sinó la informació que en fa Teleolesa. La notícia apareix amb aquest titular: [“La ràdio municipal d'Olesa acusada de manipular i desinformar amb mala fe”](#). I com a subtítol, “l'entrevista a la ràdio municipal estava clarament dissenyada per tergiversar el que dic’ afirma una entrevistada”.

A.C, en la queixa enviada al CIC aborda dos qüestions: assenyala uns paràgrafs on es barreja informació i opinió i, per tant, vulneraria el Criteri 1 del Codi Deontològic, i denuncia, també, que en un altre paràgraf hi ha declaracions atribuïdes a l'emissora que ningú no ha fet.

Pel que fa a la confusió entre informació i opinió, el text assenyalat el trobem al final de la crònica, sota el títol “un debat obert”:

UN DEBAT OBERT

“Aquest episodi deixa moltes preguntes sense resposta. Ha actuat Olesa Ràdio amb l'ètica i la rigorositat que es demana a un mitjà públic? És el titular controvertit un error innocent o una manipulació deliberada? I què diu aquest enfrontament sobre la qualitat del debat polític a Olesa? Per ara, la ciutadania queda amb les declaracions enfrontades de Fernández i Agut, un silenci incòmode del Bloc Olesà i una oferta de diàleg que no ha prosperat.

El que és segur és que aquesta controvèrsia ha obert una esquerda en la confiança cap als mitjans municipals i ha posat sobre la taula la necessitat d'un debat més transparent i constructiu sobre com

abordar problemes tan greus com la violència de gènere. Mentrestant, Jessica Fernández manté la seva postura en declaracions al nostre mitjà: “Porto dos anys dient el mateix i no canviaré. No podem consentir aquesta situació”. El temps dirà si aquest episodi és només una anècdota o el preludi d’un canvi més profund a Olesa de Montserrat”.

En el cas de les declaracions no fetes, el paràgraf diu el següent:

“Segons les declaracions de la direcció d’Olesa Ràdio facilitades al nostre mitjà, l’emissora defensa la seva actuació, afirmant que van contactar amb Fernández arran d’un missatge privat que ella va enviar a l’Instagram de l’emissora i que li van oferir l’oportunitat d’aclarir o puntualitzar les seves declaracions. La regidora, però, segons diu la ràdio, va rebutjar aquesta opció. ‘Aquest gest demostra la nostra voluntat de mantenir un diàleg obert i transparent’, asseguren des de l’emissora”.

En diferents passatges de les al·legacions el mitjà argumenta que la crònica és un gènere informatiu híbrid i que permet valoracions, aspecte que ja s’ha tractat en el segon cas (pàg. 7 d’aquest expedient). Les preguntes retòriques plantejades al primer dels dos paràgrafs poden interpretar-se com un formulisme per donar context a la brega entre partits polítics, cada cop més polaritzada també a nivell local. Però creiem que l’afirmació sobre l’esquerda en la confiança cap als mitjans municipals és una asseveració no argumentada i que, per tant, sí que considerem una opinió personal i no una aportació de context. I menys encara, una informació contrastada.

Per altre part, cal fer esment a l’ambigüitat del titular. L’elusió del subjecte en la frase “la ràdio municipal d’Olesa acusada de manipular...” pot donar a entendre una acusació general o generalitzada. I en realitat, l’acusació és d’una sola persona, amb nom i cognoms, regidora a l’Ajuntament. Ni el seu nom, Jessica Fernández, ni cap altre dada que ajudi a identificar l’autoria de l’acusació no consta ni tan sols en el subtítol. Un cop més, s’abandona la concreció necessària en un titular i s’entra en el camp de l’ambigüitat que permet totes les interpretacions. I en comptes d’informar d’una manera acurada i precisa, com reclama el Criteri primer del Codi, es juga amb un titular impersonal, que deix obertes múltiples interpretacions i que més que informar, desinforma

Per que fa a la segona part de la queixa, les declaracions no fetes pel portaveu municipal, constatem que, efectivament, la frase entre cometes (“Aquest gest demostra...”) no és a la breu resposta que havia enviat l’Ajuntament. Segons les al·legacions, però, la frase l’haurien dit a la ràdio “i la regidora que els acusa va mostrar de primera mà a l’equip de Teleolesa aquestes declaracions fetes per l’emissora”. Per tant, més que d’una invenció, es tractaria d’un relat poc acurat que contravindria, també, el primer Criteri del Codi Deontològic.

CAS 4: Els twits de la regidora abans d’assumir el càrrec

El quart cas que planteja la queixa fa referència a [una crònica](#) en la que es recuperen una sèrie de missatges a la xarxa X, anteriorment Twitter, que la regidora de Gènere, Feminismes i LGTBIQ+ havia publicat abans d’accedir al càrrec. La queixa no qüestiona la publicació d’aquests tuïts sinó que denuncia les múltiples opinions intercalades en mig de la informació. I com a mostra aporta aquests paràgrafs:

“...una dona que, pel seu càrrec, hauria de ser un far de diversitat i inclusió. No obstant això, les publicacions del seu antic compte de Twitter (@layukzz), recuperades pel nostre equip, revelen una faceta que sembla contradir aquesta missió. Aquests tuits, escrits entre el 2021 i el 2022, mostren un llenguatge dur, ofensiu i, en molts casos, extremista, que qüestiona la capacitat de Laia Montes per representar a tothom, tal com exigeix el seu rol públic”.

“Aquest llenguatge no només és inadequat per a una figura pública, sinó que també posa en dubte la capacitat de Laia Montes per exercir un càrrec que exigeix empatia, respecte i una visió inclusiva de la societat”.

A l'escrit d'al·legacions, Teleolesa justifica el valor informatiu de la seva crònica: “Les declaracions passades d'una figura política són molt rellevants perquè mostren la seva línia de pensaments just abans d'accedir al càrrec”. També explica que va donar a la regidora l'oportunitat de resposta: “El nostre equip va enviar un correu a la Laia per preguntar-li si encara opinava el mateix o si havia de dir alguna cosa, i com que no va respondre en el termini dels dies que li vam comunicar, vam publicar l'article amb la informació pública disponible, detallant que no va respondre”. I finalment, torna a justificar les opinions vessades en la informació perquè “com a crònica, l'article combina fets (els tuits) amb anàlisi crítica (la interpretació de la seva adequació al càrrec), una pràctica legítima en cròniques periodístiques”.

De la crònica com a gènere periodístic ja n'hem parlat en el Cas 2, I hem vist on cal posar el límit entre la informació i les valoracions crítiques del periodista: la veracitat, la subjecció del relat als fets i la voluntat de no deformar la realitat.

Posar en coneixement dels ciutadans una sèrie de tuïts escrits per una regidora abans d'accedir al càrrec és un treball periodístic que respon a la voluntat de fiscalització del poder i que permet a la ciutadania tenir un coneixement més profund de la persona que ostenta un càrrec públic. Al ser una crònica, el periodista podria buscar possibles contradiccions entre aquests missatges a X i el discurs públic un cop nomenada regidora. I és en aquest sentit que entenem la frase del cronista, quan es refereix a la regidora amb la frase “una dona que hauria de ser un far de diversitat i inclusió”. Però creiem que entra directament en el camp de l'opinió quan qüestiona la capacitat de la regidora per exercir el càrrec. La frase del cronista és exactament aquesta: “Aquest llenguatge no només és inadequat per a una figura pública, sinó que també posa en dubte la capacitat de Laia Montes per exercir un càrrec que exigeix empatia, respecte i una visió inclusiva de la societat”. Qüestionar les capacitats no és una dada de context ni una valoració crítica. Contràriament, és una desqualificació de la persona per qüestions ideològiques i de tarannà personal i/o polític, que només seria pertinent en un article d'opinió i no de caire informatiu.

Creiem, per tant, que en aquest cas també s'ha vulnerat el Criteri primer del Codi al no observar una clara distinció entre informació i opinió.

CAS 5: “¡Toma salseo!”

L'últim punt de l'escrit de queixa fa referència a l'emissió del programa “¡Toma Salseo!”. Segons escriu A.C., en aquest espai “titllen declaracions fetes per l'alcalde a l'emissora

municipal -dient que s'estudiarien quines accions fer en referència a alguns articles- com “amenaces” rebudes per part de l'Ajuntament, i mostrant en pantalla whatsapps enviats personalment per mi com a cap de Comunicació”.

Pels responsables de Teleolesa, “és important destacar que ¡Toma Salseo! no té res a veure amb la web de notícies, perquè forma part del nostre canal de televisió que es d'entreteniment i es tracta d'un magazine, no d'un producte periodístic”. I pel que fa al cas de les amenaces que cita la queixa, l'escrit d'al·legacions de Teleolesa aclareix que “l'emissió en directe “Toma Salseo”, on es van mencionar missatges del Departament de Comunicació, no buscava difamar, sinó respondre al que Teleolesa va percebre com a amenaces de l'alcalde” en unes declaracions fetes a Olesa Ràdio “on va suggerir possibles accions legals contra el mitjà (Teleolesa)”.

Des del Consell de la Informació entenem que aquesta polèmica s'emmarca en les sovint difícils relacions entre els mitjans i les institucions públiques. Tant legítim és que l'Alcalde de la ciutat estudiï actuar judicialment contra un mitjà si creu que aquest ha traspassat els límits de la legalitat, com que els seus periodistes ho considerin una amenaça. Pel CIC, però, el que resulta preocupant és l'afirmació dels responsables de Teleolesa quan diuen que ¡Toma Salseo! “forma part del nostre canal de televisió que es d'entreteniment i es tracta d'un magazine, no d'un producte periodístic”.

Pel que diu la queixa i certifiquen les al·legacions, en aquest magazine es va fer referència a temes municipals. El programa el presenten els periodistes de Teleolesa, s'emet sota la capçalera del mitjà de comunicació i s'hi tracten afers d'actualitat periodística. Quina és, aleshores, la diferència entre un magazine i un producte periodístic? En tenen consciència els espectadors de la diferència entre l'un i l'altre? N'estan advertits? Els periodistes són menys rigorosos quan treballen per un magazine que quan ho fan per a “un producte periodístic”?

Aquestes preguntes no volen ser impertinents. Pretenen, només, obrir una reflexió sobre una tendència creixent. Cada cop són més els mitjans audiovisuals que consideren que l'informador no està subjecte als codis ètics quan utilitza formats més distesos, en programes de tipus magazine, d'entreteniment o fins i tot d'humor.

El preàmbul del Codi Deontològic diu el següent: “En els darrers decennis, la revolució tecnològica, i en especial el desenvolupament d'internet, ha transformat de forma substancial les bases del món de la informació i el propi sistema de formació de l'opinió pública. Aquest fet obliga a adaptar els criteris de la bona pràctica professional per tal de reafirmar el compromís ètic del periodisme amb el públic d'acord amb el principi de responsabilitat social”.

Basant-nos en aquest principi i en la certesa de que el compromís ètic del periodista és indispensable per salvaguardar el dret dels ciutadans a tenir una informació contrastada i veraç, el CIC considera que l'informador, sigui quin sigui el mitjà o el format que utilitzi, sempre està subjecta al Codi Deontològic. I diverses resolucions derivades de queixes ciutadanes així ho avalen.

Per tant, instem als responsables de Teleolesa que considerin un error -o així ho creu aquest Consell- no entendre com a producte periodístic un magazine on si tracten temes d'actualitat. Confondre la distensió, el llenguatge més proper o un tarannà humorístic -propis del magazine- amb la pèrdua de rigor banalitza el periodisme i es converteix en un camp adobat per filtrar tot tipus de missatges de polarització i desinformació.

CONCLUSIÓ: Mitjà de comunicació o pseudomitjà?

Després dels cinc casos plantejats, A.C. acaba amb aquesta demanda: "Davant tot el que he assenyalat, sol·licito que el Consell de la Informació de Catalunya valori la queixa presentada i determini no només si s'ha vulnerat el Codi Deontològic en els diferents articles referenciats, sinó també un pronunciament sobre si el portal TeleOlesa.com, d'acord amb els paràmetres deontològics, pot ser considerat un mitjà de comunicació o estariem parlant del que s'anomena "pseudomitjà"

En l'escrit d'al·legacions, el mitjà considera que "la insinuació de l'Ajuntament que Teleolesa podria ser un 'pseudomitjà' manca de fonament i constitueix un atac directe a la seva credibilitat professional." Assegura que "opera dins dels marcs legals i ètics" i avala la legalitat de la seva actuació: "La jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), en casos com *Handyside c. Regne Unit* (1976) i *Lingens c. Àustria* (1986), protegeix la llibertat d'expressió dels mitjans, especialment quan fiscalitzen el poder públic, i reconeix el seu rol com a "gos guardià" (*watchdog*) de la democràcia".

Així mateix, l'escrit d'al·legacions serveix per fer una autodefinició del mitjà: "Teleolesa és un mitjà de comunicació privat que opera com un canal de televisió digital i publica articles al seu portal web (<https://www.teleolesa.com/>). La seva missió és informar, entretenir i fiscalitzar el poder públic, oferint continguts d'interès general per a la ciutadania d'Olesa de Montserrat i el seu entorn. Gestionat per dos joves periodistes, A. Retamero i M. Navarro, Teleolesa s'adapta a les tendències actuals del periodisme digital, caracteritzades per la immediatesa, la pluralitat de formats (notícies, cròniques, emissions en directe com "Toma Salseo") i la interacció amb el públic a través de les xarxes socials."

El Consell de la Informació comparteix el que diu Teleolesa quan afirma que els periodistes han de fiscalitzar els poders polítics i les administracions públiques. Aquesta idea està present al Codi Deontològic quan insta al periodista a "defensar el dret a la informació davant de qualsevol restricció a la transparència exigida per l'interès públic, especialment quan les fonts són administracions i organismes oficials" (Criteri 6è). Així mateix, el CIC identifica com a funcions d'un mitjà de comunicació les que consten en l'autodefinició de Teleolesa. Però més enllà de la narrativa sobre la funció dels mitjans, la qüestió és si el periodisme que s'hi fa respecta els principis ètics i la deontologia professional. Això vol dir que els mitjans han d'estar al servei del dret dels ciutadans a disposar d'una informació crítica, plural, contrastada i veraç. Cosa que aquest mitjà, en els casos analitzats, no fa.

La pregunta sobre si Teleolesa és un pseudomitjà és pertinent i manifesta una preocupació que el CIC ja va posar sobre la taula fa temps. Ho va fer l'abril del 2024 en el document ["El CIC reivindica un marc legal que garanteixi la transparència i la responsabilitat dels mitjans"](#)

de comunicació”. En aquesta reflexió el Consell de la Informació explicava que ‘és urgent clarificar l’ecosistema informatiu per poder diferenciar els mitjans que practiquen un periodisme responsable d’aquells que responen a altres interessos, moltes vegades inconfessables. El compliment del Codi deontològic és ara més necessari que mai. I ho serà, també, l’aplicació de la llei aprovada al Parlament Europeu el passat 13 de març que exigeix la transparència sobre la propietat, el control i el finançament dels mitjans”’.

Segurament aquí hi ha les claus de la resposta que s’espera del CIC. Si, com dèiem fa més d’un any, el compliment del Codi Deontològic era més necessari que mai, no sembla que Telelesa estigui en aquesta dinàmica. Pels casos analitzats, aquest mitjà practica un periodisme demagògic, amb tendència a l’ambigüïtat, la polarització, l’espectacularització informativa i, com hem vist, vulnera sovint el Codi Deontològic i desinforma.

En el mateix document, el CIC exigia el compliment del [Reglament sobre la Llibertat de Mitjans de Comunicació](#) que va aprovar el Parlament Europeu l’abril de 2024 i que està en vigor des del mes d’agost d’enguany. Malauradament el text legal adaptat a Espanya s’ha endarrerit i encara està en fase de redacció. Però, com és sabut i ho apuntava el CIC en el document citat, el [Reglament europeu](#) exigeix la màxima transparència sobre la propietat, el control i el finançament dels mitjans. En aquest sentit, cal demanar a Telelesa que faci explícit al seu web les dades empresarials i les fonts del seu finançament.

Es fa difícil pronunciar-se amb contundència sobre l’últim punt de la queixa. No perquè tinguem cap dubte del que s’ha dit fins ara. Sinó perquè el terme pseudomitjà està encara en discussió teòrica. Per contribuir a aquest debat i disposar d’eines objectives, el CIC va encarregar a principis d’any un estudi acadèmic que doni pautes objectives per redefinir de què estem parlant quan parlem de mitjans de comunicació i que ens permeti l’obtenció d’un mapa general de l’ecosistema mediàtic català.

Aquest estudi no és banal. Neix amb la voluntat de desfer la confusió que s’ha generat en torn de les xarxes socials, dels webs amb aparença periodística que responen a interessos no confessats, del creixement exponencial del clickbait i, en general, de tots els missatges que condueixen a la desinformació i la polarització. I neix, també, perquè la llei europea estableix que les autoritats de cada país han de garantir el bon funcionament dels mitjans de comunicació consultant o coordinant-se, si cal, amb els organismes d’autoregulació, com ho és aquest Consell, ([Article 7.1](#)). Així mateix, la molt pròxima revisió del Codi Deontològic -que ha de dur a terme el Congrés de Periodistes el mes de Novembre d’enguany- i la Llei de Mitjans, quan es promulgui, permetran donar una resposta més precisa a la última demanda plantejada.

Dit tot això, aquest Consell reitera la falta de rigor i les infraccions deontològiques en tots els casos analitzats.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Consell de la Informació de Catalunya considera que en les informacions objecte d’aquest expedient, Telelesa ha vulnerat els Criteris 1, 2 i 3 i els annexos A i B del Codi

Deontològic. Constata també que en els casos analitzats, Teleolesa practica un periodisme demagògic, amb tendència a l'espectacle, la crispació, l'enfrontament i l'ambigüitat, que l'allunyen del servei al dret de tots els ciutadans a una informació veraç i contrastada i el converteixen en font de desinformació.

I per que així consti s'estén la present certificació, amb el vistiplau del president, a Barcelona en data 6 d'octubre de 2025. Certifico.

Vistiplau
Josep Carles Rius
President

Josep Rovirosa
Secretari General